

"Hazafik"

Két ember veszekszik a feszültséggel teli szobában. A nevüket felesleges tudni, nevezzük az egyiket J-nek, a másikat pedig M-nek.

- Utoljára mondom neked, most azonnal kelj fel abból az istenverte székből, kapd össze magad, és induljunk! Már nincs sok időnk, bármelyik pillanatban ránk törhetik az ajtót, szóval ne tökölj, kapd magad! – jutott el J a sziszegéstől az üvöltésig.

- Én meg utoljára könyörgök neked, maradj itt, ne menj el, ne hagyd itt, találunk megoldást, mindig van megoldás, de kérlek, ne menj sehova! – kérlelte elkeseredve M.

- Milyen megoldás? Mire? Tudod te mi történt? Elbukott. Elbukott a forradalom! A forradalmunk! Vége, nincs tovább, szétverték a szovjetek. Huss, elfújta a T-34, ennyi volt. Megpróbáltuk, megtettünk minden ép ésszel elvárhatót, nem maradt itt semmi számunkra. Induljunk már!

- Mi az, hogy nem maradt semmi? Hallod te azt, amit a szádon kimondasz? Hát az ország? A Hazánk? Amiért az egészet csináltuk? Még meg van, igen, elfoglalták, igen, lerohanták, igen, eltiporták, de még mindig ott lélegzik a láncotalpak alatt, sínylődik, szenved, de él! Hát ne merd egyedül hagyni, ha nem tudsz rajta segíteni, akkor szenvedj vele!

- Dehogyan szenvedek, szenvedtem én eleget! 8 éve szenvedem a kommunizmust, végigharcoltam becsülettel az elmúlt heteket, kitartottam az utolsó pillanatig, senki nem vetheti a szememre, hogy jogtalan, amit teszek. Most már az utolsó utáni pillanat van, nincs több lehetőség elmenekülni külföldre, mindjárt újra lehull a vasfüggöny, de most még átsusszanhatunk rajta, könyörgöm, gyere már!

- Nem mehetek, belülről kell tenni, amit tudunk, nem kívülről okoskodni! Idegen földön nagy az ember szája, onnan még nem ért el senki semmit, csak belülről lehet segíteni. Még Kossuthnak sem sikerült változást elérnie az emigrációjában, Deák Ferenc oldotta meg a helyzetet, belülről. Ha összesen annyit tudok tenni, hogy egy egész életen keresztül csendben dolgozok, hogy az országnak termelek, ám legyen, vállalom! Ha csak annyi, hogy fületem-farkamat behúзва sétálok az utcákon, mert rajtam van az '56-os ellenforradalmár bélyege, ám legyen, vállalom, mert a Hazámért vállalom!

- Te is be akarsz állni a komcsik hasznos idiótái közé? Te is lesunyt szemmel akarod elélni az életed?

- Soha nem leszek kommunista, örökké szabadság szerető maradok. De jobban szeretem a Hazámat, mint az eszméimet!

- De hát kint annnyival jobb élet várna! Azt csinálhatnál, amit akarsz, szabadon, több pénz, jobb életkörülmények...

- Tudod, engem nem így tanítottak. Soha nem hagynám el a szegény szüleimet gazdag idegenekért.

- Akkor halj meg itt, nyomorban, eltiporva, jogok nélkül!

- Te pedig élj sokáig ott, szégyenkezve, árván, Júdás bérén élve! Menj, nincs mondanivalóm egy áruló számára – zárta le ijesztő nyugodtsággal a beszélgetést M.

Júdás erre fogta a cókókját, kiviharzott a szobából, és becsapta maga után az ajtót, magára hagyva M-et a gondolataival. Ő nem ingott meg egyáltalán elhatározásában, csupán azon morfondírozott, hogy egy új kor Magyarországnak gyermekei remélhetőleg hűségesebbek lesznek anyjukhoz. Ó, szegény, szegény M, ha tudta volna, hogy 60 évvel később sokkal, de sokkal alantasabb indokokért fogják hátrahagyni a szülőházat, ezek a "hazafik"...

